

formindstet mine Betænkkeligheder ved at gaae ind paa denne Bestemmelse, hvorved jeg troer at have undgaaet, at der blev indført andre Bestemmelser i Lovforslaget, hvis Gjennemførelse vilde være bleven endnu besværligere ved denne Bestemmelse. Jeg kan ikke Andet end anbefale Lovforslaget til det høie Things Bestaaelse; jeg vil ansee det for at være, om ikke absolut nødvendigt, saa dog særdeles ønskeligt, at denne Sag bliver endelig afgjort i denne Samling og ikke bliver udsat til næste Samling. Skjøndt det ganske vist i Lovforslaget, saaledes som det foreligger her, er forudsat, at den første Indbetaling først skal finde Sted den 1ste April 1869, kan jeg dog paa Grund af samtlige Forhold, som staae i Forbindelse med dette Lovforslag, ikke Andet end sætte særdeles Priis paa, at Lovforslaget maatte blive tilendebragt endnu i denne Samling i den korte Tid, der staaer tilbage.

Jessen: Naar jeg med megen Ulyst tager Ordet for at tale imod denne Lov, og med særdeles Ulyst efter den sidste Bemærkning af den høitærede Indenrigsminister, vil jeg strax forudstille den Bemærkning, at min Hensigt paa ingen mulig Maade er at ville søge at ville undbrage de Egne i Sjælland og Thyen, som have en Forpligtelse til at tilbagebetale til Statskassen en Deel af den Erstatning, der er udredet for Afstaaelsen af Grund i Anledning af Jernbaneanlægene, denne Forpligtelse. Men jeg har dog ikke turdet unblade at udtale som min Mening, at det er med et temmeligt ubilligt Hastværk, at denne Lov søges ført igjennem. Dette Hastværk har, saavidt jeg seer, foranlediget, at Loven ikke har kunnet faae eller vil kunne faae den Drøftelse, som jeg skulde ansee for ønskelig, og dette finder jeg ubilligt, fordi det forekommer mig, at Sjælland og Thyen, overfor Spørgsmaalet om Erstatning til Statskassen, dog nogenlunde burde stilles under de samme Forhold, som Sjælland har været stillet under med Hensyn til de sjællandske Baneanlæg. Nu har Statskassen, som bekjendt, ventet i 8 Aar for at faae det tilbage, der af den var udlagt for de sjællandske Jernbaner (Fischer: Hvad var det?), og det forekommer mig derfor, at det vilde være billigt, om der tilstodes Sjælland

og Thyen nogen Tid, for at det kunde sees, om ikke det Jernbaneanlæg, som der er fuldført, selv maatte kunne tilbagebetale, hvad der var udredet af Statskassen. Den ærebe Landsthingsmand, der sidder foran mig (Fischer), beviulede Rigtigheden af, at der var hengaaet saa lang Tid; men den ærebe Landsthingsmand vil dog mindst af alle Medlemmer kunne være uvidende om, hvad Statsregnskaberne og Finantslovene indeholde. Den ærebe Landsthingsmand vil have seet, at der i Aarene fra 1856—57 til 1863—64 aarligt paa Finantsloven er bleven bevilget Beløb til at dække Rentegarantien med, og det varede altsaa saalænge, inden der begyndtes paa nogen Tilbagebetaling heraf. Det forekommer mig altsaa at være billigt, at der stilles den Fordring, at der skal gives nogen Tid, efterat Jernbaneanlægget er udført, forinden Statskassen siger: Denne Fordring vil jeg have betalt. Jeg veed meget godt, at navnlig den høitærede Finantsminister vil svare mig derpaa: Ja, disse Betragtninger tillægger jeg intet Værd; jeg vil have denne Million, jeg behøver denne Million, og hvis denne Million ikke ydes og ydes nu, saa faae Thyerne ikke de Jernbaner, som Loven af 24de Marts 1868 giver dem Forhaabning om. Men naar nu den høitærede Finantsminister saaledes blot siger: „Jeg vil have min Forfkrivning“, forekommer det mig dog at være ønskeligt, at det bliver undersøgt noget nærmere, hvorvidt denne Forfkrivning virkelig er af saadant Indhold, at den hjemler Fordringen saaledes som den er stillet i dette Overflag, hvorved den er rettet til Sjælland og Thyen, og ikke saaledes, som Loven af 10de Marts 1861 siger, til „de Egne, der nærmest have Nytte af Jernbanen“. Thi hvis det ikke er en fuldkommen gyldig, lovhjemlet Fordring, der saaledes her skal incasseres, hvis det ikke er en lovhjemlet Fordring, men kun en Anmodning om et Bidrag, som den høitærede Finantsminister holder i Haanden, saa forekommer det mig, at Sagen stiller sig helt anderledes; saa er der ikke Tale om at betale en Gjæld, men saa er der Tale om, at der skal paalægges en Skat som et Bidrag til Statskassen, og da forekommer det mig, at alle de Betænkkeligheder, man har gjort gjældende ved andre lig-